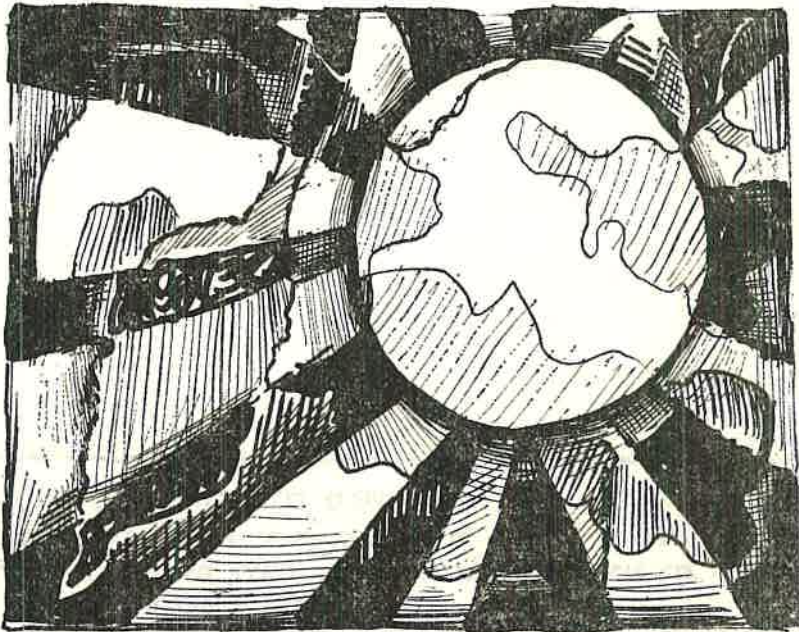

מורד של אור

ימים של התעלות ורגעים של שירה נפלו בחלקו של העם.
 אחריהם — כדרך כל הארץ החלו הזמנים האפורים והכל שב אט-אט לדרכו הישנה.
 במשעולי הדרכים הנושנות, מבצבצים כבר קוצי-הבר אשר כה חפצנו בהעלמם. בניגון
 חיינו, שב וחוזר צליל צורב — יגורנו לו...
 הנדע לשמור על אש-תמיד אשר בימים הגדולים להטה בעוז? !
 האם לא נחזור לשגיאות העבר? !
 במגירתי — מצאתי מכתב ישן אשר הקורא בו דומה כי לא פגה טריותו וחשיבותו
 אף בימים אלו.
 ואולי זו העת והשעה לפרסומו? !
 הרי הוא לפניכם:

מלחמת האור בחשך

היקר!

...אתמול, קיבלתי מכתבך מלא-התוכן והנני ממנהר לענות עליו בטרם תפוג התרשמותי העזה ממנו.

כדי "לצנן" במעט את סקרנותך — אודיעך בטרם כל — כי עדיין לא נשתכנעתי מדבריך — ואני בשלי.

עדיין לא השכלת לשכנע אותי בעובדות הנכונות, אשר הובאו כאישור להלך רוחך, כי אמנם — צועדת היא היהדות הדתית בארץ בדרך בטוחה ובמסלול של אמת. אשר רק האמת, הטוהר והצדק — הם המאירים את הדרך. עדיין, לא הצלחת לשכנע אותי, בטפיחת השכם החברית והמעודדת שלך — כי "היהדות הזאת" גדלה והולכת בכמותה ובאיכותה וכי אנחנו יכולים להמשיך השכם והערב לנקוט בשיטתנו של "אנחנו והם", "הטובים כל-כך" לעומתם — "אובדי הדרך", "אנשי האלילים המתנפצים", "חסרי החזון", "מרבי ההסתפקויות וההתלבטויות" וכו' וכו'.

אמנם נכון, מצוין אתה בדבריך עובדות ומספרים של אמת: כך וכך ישיבות ובתי אולפנא גבוהים לחכמה. כך וכך בוגרים של מוסדות דתיים ותורניים. כך וכך בתי כנסת בערים ובכפרים. ספרי קודש הנמכרים מידי שנה. כנוסים ועצרות.

ועוד ועוד.

ואמנם — מסיים אתה בהתרוממות הרוח — "וכך גדלה התורה והחכמה — והמאור שבה עתיד להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם — אמן!". ואני, הלוא ידעת, אוהב לדוק מעט בלשונו ונתפסתי לדקדוק לשוני קל: "מאור" — "מאור שבתורה" — מה טיבו של זה?!

לא הרחקתי וספור ה"בראשית" ענה לי:

ביום הרביעי נתלו ה"מאורות" הגדולים — זיהיינו מאור: כלי הוא, כלי האוצר בתוכו את האור.

משמע: מאור למרות היותו מאיר, הרי הוא עדיין בחינת כלי, צמצום... משמע: אור — גדול הימנו.

וכאן היא נקודת-מחלוקתנו:

יותר מדי עסוקים אנו בבנינם של המאורות, הכלים. כמעט ואנו מזניחים את האור — את האור שבתורה.

כמעט ואנו מזניחים אותה, המקיף, המחמם, המעלה ומתעלה: — באשר —

אור — פירושו, קודם כל חיים, תוססים-רעננים, מלאי חדוה, אומץ און ובטחון. חיים אשר הירוק הוא צבעם והיצירה והמפעל תוכנם ומנגינה של קדושה, קדושת חיים, נותנת קצבם.

אור — פירושו, היקף של הכל, מגדול ועד קטן, מרחוק ועד קרוב בחום, בלבביות ואהבה כנה אף כי רבה הדרך לתשובתם-תשובתנו.

דן

אור — משמעו, תקווה. יתרה מזו, בטחון ואמונת אמת באדם נושא צלמו של אלוקים.

אור — נושא בכניו טוהר, זכות, נקיון כפיים ובור לבב בחיי יצירה ומעשה כבחי לימוד ועיון.

אור — מאיר את נושאו בגדלות הרוח, בלהבת הנשמה, ביושר ובאצילות אשר אינם סותרים ענוות-אמת.

ואתה, עתה צא וראה — האם כל אלו יבואו ובאים לך מן המאורות של היום?!

איני חפץ לחוב לה, לעטי, להעלות על הכתב את הנעשה תחת כל זה אצלנו, כאן, היום.

נזדרז איפוא,

ונוסיף לחיינו מצוות-עשה של אור,

חיים של אמת, אהבה וחום, אמונת-תום, גדלות הרוח ואצילותה.

באשר —

המאורות, אף הגדולים, יש והם כבים, אך כדי לגרש ואפילו תושך רב — די במעט מן האור!

שלך

דן

ניסן תשכ"ה.

כשהגיע הרבי מקוצק בתפילת שחרית אל המילים "הבוחר בשירי זמרה" אמר: "הם השיריים, השיריים מזמרת הארץ, מיבול הלב, מה שנשתייר בקרקרתו ולא נכנס במבעו, לא הובע בתפילה ואין להביעו, — הרי זהו שהשם בוחר בו".